

Cosi va ii mondo

Bucureștiul sportiv de altădată...

Atâta timp a trecut de atunci? Probabil, fiindcă pe Brezoianu numai trece nici un tramvai cu cai și la Sidoli este acum un bloc...

Cosi va ii mondo, bimba mia! Așa merge lumea, dragă mea, spun gondolieri depe lagunele Venetiei. Desigur că da. Auzi cum bate ceasul? Tic-tac, tic-tac, tic-tac... N'ai să crezi, dar tot așa bate și mai de mult. Nu-l recuți niciodată, după cum tot niciodată nu te impresionează parada de cifre pe care fi-o svaile cotidian calendarul.

Dar vremea trece. Uneori banal, alteori strident. Și treci și tu. Târziu poate, când nu mai ai decât amintiri și albume, ai să te uiți în calendar, Trist și gol, ca o toamnă rădăcină în poezia lui Minulescu. Si ai să-ți aduci aminte. Că acolo unde-i Piața de flori, a fost odată...

După cum mi-amintesc eu, acum, de Bucureștiul cu tramvai cu cai și gale de box la Arenele Romane. Stiu, stiu, sunt mai tânăr. Dar tot cunosc din ceea ce nu mai e. Si dacă vrei, urnați-mă:

Vă mai amintiți de Romcomit?

Tramvaiul 14, barabă sau nebarabă, cobori la stația B. P. Hasdeu. În dreapta puțin mai sus — nu se poate să nu fi văzut vreo dată — marelui arhitecturii a Facultății de Drept.

Da, acolo era terenul Romcomit. Tot în Piața, colț cu tradiție foot-ballistică, al cărui moștenitor, deși mai spre Nord cu două stații, arena cu fostele reflectoare pentru insomniile balonului rotund: Venus. Oate matcochuri n'a văzut Romcomitul, ti-a trebui un roman întreg să scrii tot, întâmplări vesele și triste din lumea primelor schoturi și a primelor goțuri marcate forcenic. Căpșuneanu, Lipitz, Zwolenski, Moretti, Melchior, Czech, Pfann, Branchler, Migotti, Vejanu. Nu sună ca Sadowsky, Iordache, Constantinescu Greco? Fiește, sunt mai vechi.

Căți mai sunt pasionați ai sportului? Sau căți nu mai sunt deloc...

Az-măltătea de Drept se ridică grav. Seara, trecând întâmplător pe acolo, ai să găsești o sumedenie de mașini așteptând. Ca și ieri, când se războiau crunt, două echipe pentru un scor și o victorie... Numai că ieri, eleganta linuzine cu radio și luminaabăstră, erau mai în concordanță cu vremea.

Pe unde se vând acum, la Brătianu, brazii de Crăciun? Iți locul acela mare și variat, unde în fiecare vară e altceva. Acolo unde unceori

Spectacolele sportive de sărbători

TEATRE

„RAPID”: Intr'un ceas bun, cu Sadowsky și Bogdan.
„RIPENSIA”: Omul cu mășca, cu Ciolac și trupa.
„SP. STUDENȚESC”: Nu mai beau.

„F. C. PLOESTI”: Romanțioși, cu Lupuș și Astileanu.
„C. F. R.” (T. Severin): Nu vă plecați în afară, cu Felecan III, Mureșan etc.

CINEMATOGRAFE

„F. C. CRAIOVA”: Poradul pierdut, cu Cocaci etc.
„UNIVERSITATEA”: A fost doar o glumă, cu Dascălu și Coracu.
„U. D. R.”: Astăzi nimic nou.
„UNIREA TRICOLOR”: Suflete sbucimate, cu Cârjan, Bodea, Paraschiva.
„GLORIA C. F. R.”: Nota zero la purtare și revistă.
„JUVENTUS”: Cine pierde câștigă, cu Negru, Niciu și Negrescu.
„CARMEN”: Femeia îndărătnică, cu Marian, Coman etc.
„VENUS”: Odinoară, cu David, Ploesteanu și Sfera.
„F. R. F. H.”: În umbra fericii. Toate gratuitățile suspendate.

DECORURI: FANTEZIA, Direcția de scenă: P. HIDIOȘANU

ai stat la rand, la magazinelul produselor din Transilvania, acolo unde se învâneau sgo-motoasă expoziția veselei bucureștene. Sau — mai de actualitate — acolo unde ai văzut că se vând la Brătianu, brazii de Crăciun.

Văși amintiți, nu? Pe acolo deci, erau mai de mult, terenurile YMCA. Cât tineret nu se îngrămădea aici în după-amieze cu soare și gust amar de București. Se juca wolley-ball, uneori tenis.

De aici au pornit Nae Secăreanu — care înainte de-a fi bariton al Operei Române a fost un entuziast al sportului și Deleanu cu care ne mai întâlnim și azi în iureșul stadioanelor și al nptelor foot-ballistice. Azi nu mai e nici urmă de sport aici. E doar centru.

CUATEA serbându-și jubileul de 10 ani, pe terenul Romcomit în 1923. De la stânga: Nae Secăreanu, dr. Puiu Stoescu, T. Davila, Iyascu, dr. Pavel, Secăreanu, col. Ignătescu, Ostrosky, cap. Cristescu, Mario, Gebauer, Pavel.

Intre Aro și galeria coloratelor imagini dupe furnicarul bulevard Elisabeta, ce-ar fi căutat un teren banal de sport...

Și apoi, nu mergem înapoi?

Mai spre periferie...

Goaia după noi terenuri de parcare a mai distrus un aulb sportiv: Turturele. Oa-giva copil îi mai vezi și azi, spre toamnă până nu dă zapada, bă-tând aprig un balon de cărpe pe maidanele dreptunghiua e, ră-mase aici și colo pe vechiul teren.

Subășanu, Robe, Ghermelie... Prima dată au venit desculți. Ce zile Doamne pe atunci... Ce di-spute „locale” în această peri-ferie romantică, în care și cel mai sfios copil îți spune cine-i David și pentru ce nu mai joacă.

Azi ai să întâlnești prin colțurile Turturelelor un bloc și apoi altul și altul.

La „Sosea”, în dreapta Arcu-lui de Triumf, exista mai înspre copilaria noastră, terenul C.A.B. al Clubului Athletic București.

Se antrenau aici Venus și Spar-ta, în afara de gaze. Și tot aici s'a rupt primele bare de scin-dură, în fața primului schot ce-a tru Călinescu, Jan Desideriu, Eug. Vasilescu, Pompoiu Eliad, Vasile

Dan Strămbănu a alergat toată vara în cursele moto-ci-ciste organizate în dife-rite centre ale țării și cu toate că man festa e. în dese rânduri, o netă superioritate asupra ad-versarilor, nu reușe să câști-ghe nici măcar o singură dată. Cucerise opt premii al doilea și patru al treilea, fiind o singură dată neocast pe urma unui ire-parabil defect de motor.

Situația nu era pe placul lui și mai puțin pe cel al suport-e-rilor cari își dădeau seama că posibilitățile lui Dan justifi-au nu-meroase victorii de victorie. Dar sezonul se terminase și o-roposul nostru nu mai avea o-eazie să-și pună meritele sale în valoare. Acest lucru îi căsu-ma enorm, îl făcea nervos și con-ser-va o permanentă încrețire a frunții.

Prietenii și devotații lui obser-vând starea lui de spirit căutau motive de distracție și în tovară-șia motociclistului nostru — dor-ndo și el să-și refacă moralul — cutreceră sălile de spectacole, cearurile dansante, baleturile.

Dar, deși într-una din seri în viața lui Dan apără dragălaşa Mariana, fruntea nu i-se descreți. Alături de ea, Dan era tandru, amabil, curtenitor dar, imediat ce se găsea în cercul lui obișnuit de joventa morocănos, greu de înțe-

porit să ne dăm seama un por-tar...

A fost odată un circ...

Intre cele două poduri centrale de peste Dâmbovița, între Mi-hai Vodă și Piața Senatului, aproape la jumătatea drumului ai să găsești, ascuns prin dreptul Sal-vării, un bloc modern cu un ceas care n'a mers niciodată. Nu locmai atât de mult — deși sunt ani de atunci — se învâneau pe aici Circul Sidoli, arena cu cele mai vaste bu-curii copilărești.

Cine n'a râs de August Prosta-l, Si cine n'a încreșnit privind roșo-giirea trapezului fermecat. Si d-l-a, cel ce crezi că n'ai fost nici odată al bileților și al maldanului cu pantaloni ruși, și d-l-a cel ce ti-e parcă rușine să ai amintiri de acestea.

Si apoi boxul. Aici au apărut Găti Tătări, Dan Chiribă, Duni-

percu", v'aduceți aminte. Se îngră-mădeau Duminica, de te mirai unde pot intra în poligonul acela regulat cu ghiață artificială și cășturi in-teresante.

Câte idile, Doamne, n'au por-nit de aici. Căți nu pândeau fila ro-șie a calendarului pentru ca apoi, cu patinele de brat să aștepte la in-trare un pulover albastru sau unul galben.

Câte bucurii și câte tristeți des-pelte iarnă de iarnă pe patinuarul Oteteleşanu.

Si apoi matchurile de hockey Winipeg—Monarchs acea formida-bilă reprezentativă a Canadei care a jucat cu România și București în 1935. Apoi Etoile du Nord (e-chipa Canadienilor din Bruxelles) care în 1938 a învins Venusul cu 15-6 și Teelfon-Clubul cu 9-3, apoi reprezentativa Japoniei care n'a terminat în 1937 decât la egalitate 2-2 cu România. Și matchurile cu Wiener Eislaerverein ale lui Bra-gadire și Teelfon și întâlnirile cu Slovacia și Croația.

De câte ori n'am tremurat, nu numai de frig, urmărind tractoria schotului lui Băzu Cantacuzino. Va fi sau nu goal?

Uneori a fost, alteori nu. Azi nu sunt decât ruine acolo. Vara, când vine puțină umbră, dorm mobetii vânzători de ziare.

Si iarnă în zadar treci pe aici. Nu mai cântă nimeni, nu mai pa-tinează nimeni.

Cos va ii mondo...

Așa merge lumea, ce vrei. Așa a fost ieri. Ce va fi mâine? Nu știu nici eu, nici d-l-a naiv celor ce m'ei urmat prin Bucureștiul sportiv de altă-da-tă.

Sau poate și ti ce-o să fie. Dacă da, te-ascuți în plăcere. Pregătește un vin bun, așteaptă să ningă și cheamă-mă.

Nu sunt bătrân, dar îmi plac poveștile...

Suporterii

Cu prilejul ultimei deplasări a „Rapidului” la Galați, unde ferovierii au susținut un joc amical cu echipa Glo-ria C. F. R., un galătean stabi-lit de multă vreme în București, ar fi vrut să asiste și el la match, din-tr-o foarte legitimă simpatie pen-tru valoroasa echipă a orașului său de baștină.

Dar cum nu avea bani, s'a ur-cat în tren fără bilet.

— Ce-o fi să fie! Și-a zis en-tuziasmul suporter.

Dela București la Galați, e drum destul de lung. Și la primul control, seful trenului l-a luat la rost:

— Unde-i biletul?

— Să vedeți...

Dar n'a putut continua, căci con-ducătorul l-a sârșit din tren la pri-ma stație, cu un picior aplicat ener-gic în spate.

Ce-a făcut, ce-a dres galătea-nul, la controlul următor, seful a dat din nou cu ochii de dansul.

— Iar d-l-a?

— Domnule șef...

— Nimic! Șerje-o!

Un nou shoot și pasagerul a sârșit pe peron, de data aceasta în gara Ploesti.

Scena s'a repetat de câteva ori, până când conducătorul trenului, e-xasperat, l-a întrebat:

— Ia ascultă, șefule... Până un-de crezi d-ta că ai să călătorești în felul acesta?

La care suporterul Gloriei C. F. R. a răspuns:

— Dacă mă ține... spatele, până la Galați.

O cursă motociclistă pe ghiață

de Jenny Dumitrescu

les, peste măsură de nervos. Acesta era, moralul lui Dan în momentul când ziarle anunțau introducerea în motociclism a u-nei inovații: curse de viteză pe zapada și ghiață.

Vestea electrică pe Dan care se schimbă ca sub magiul semn al unei baghete și se apucă febril să aducă motocicletele transfo-mă-rite dictate de imprejurări. Și cei prezenți la ultimul antrenament oficial în v. deraei rămăseră extazați de viteza cu care Dan acoperea tururile. Acesta își p-re-văzuse cauzăturile cu gura-buri înalte în relief ca acele unui a-rici și orice derapaj părea im-posibil.

Datorită sistemului adoptat Dan efectua trei tururi în timp ce, cei mai rapizi adversari izbuteau să încheie abia două.

Victoria lui apăra drept ceri-tudine și ziarle îl instală mare fa-ivorit.

Ziua a doua de Crăciun, ziua reunității soși. Conform unui vechi obicei, Dan soși pe teren în ul-timul moment și în turul de în-

tercare își încălă motorul cu mai multă atenție ca oricând.

Apoi se alină la plecare, calm și stăpân pe sine. Pomi ultimul și când efectua primul schimb de viteze parte dintre adversari se stergeau după primul viraj.

Fără să lase impresia că situa-ția îl îngrijorează, el stătea im-pasibil pe mașina al cărui mo-tor începuse să tureze în plin re-gim. Și, la încheierea primului tur Dan se găsea în fruntea u-nui lot de 20 concurenți.

Toată lumea considera cursa terminată și curiozitatea care pre-domina, consta în distanța cu care va câștiga Dan.

În urma leader-ului un lot de 4 concurenți grupă într'un foar-te scurt interval lupta din greu pentru asigurarea locului al do-lea și nici unul dintre ei nu mai că-mbea viteză pentru victorie.

Totuz, adevăratul spectacol îprile-juiau acești patru alergători, cari în tot timpul alergării se țin-șeră scai, unul de celălalt.

Dan își dublă din nou adversarii și dominând situația cu o necon-testată autoritate acoperea tur după

Direcțiunea ARMUN Magazin: Generală: S. A. R. B-dul Carol I No. 5 Cal. Victoriei No. 33 Telefon 5.74.91 Telefon 5.20.74

FABRICA DE CARTUȘE DE VANATOARE

Reprezentanța firmei G. Genschow & Co. A. G. Berlin MARCA GECO Pentru arme și muniții cal. 56 Cartușe de vânătoare

ARTICOLE DE ARTICOLE sport și turism Fotocinematografice VANATOARE

8 Februarie 1915..

(Continuare din Pag. 1-a)

de atunci, fotbalul nu are un re-gim definitiv fixat.

Acum se caută a i se da unul.

Adică, exact acum 18 de ani, 10 luni și 16 zile.

Și la 50 ani se juca

Era pe timpul când viața foot-bal-ului abia se înghimba și grupările se-nășteau una câte una. Olympia, Co-lentina, Colțea, Tricolorul, Bukare-ster, România, Româno-Americană, United F. C. etc. începuseră să joace în competiții, iar fotbalul să cuce-rească din ce în ce mai multe ge-ne-rații de tineri prin jucători care de multe ori depășeau cifra de 50 de ani (azi, la 32-34 ani un jucător este... bătrân!).

La 8 și 15 februarie au început două competiții challenger: „Cupa Lu-ca P. Niculescu” și „Cupa Har-vester”. Prima pentru echipele din ca-tegoria I-a, secunda pentru categoria

cazul nostru — primul — de profe-sionism.

Patru tineri, cu numele: Fănică

Oancea, Niculescu, Ilie Tudor și A-lexandru Gal, toți echipieri ai clu-bului Bukarester, aveau de atins un vis: să joace la Colțea. De ce? Mai mult ca sigur că-i atrăgea atmosfera de frumoasă viață românească dela Colțea, club care trăiește și astăzi, cu o vârstă de 30 de ani, 6 luni și 24 zile!

Și s'au hotărât cei patru să plece la Colțea.

Din păcate, conducătorii clubului Bukarester au prins de veste și — cum nu vroiau să-i piardă — au în-sârșinat pe unul din ei și-i convingă de a nu pleca.

Era Hanse, căpitanul echipei, care — în treacăit fie spus — avea 50 de ani împliniți...

Apare materialismul

Pentru că Bukarester avea mare ne-voe de acești jucători. Erau din cei

Cei 4 eroi — probabil ca să opună dificultăți, să determine pe Bukare-ster să renunțe la intervenție, au pus — net și categoric — o chestiune foarte obicinuită, chiar banală astăzi, dar care atunci constituia un caz senzațional: au răspuns lui Hanse că nu joacă dacă nu le dă câte... 5 lei!! Au crezut că vor fi refuzați catego-ric.

Fără să-și închipue, Oancea Nicu-lescu, Gall și Ilie Tudor au provocat astfel, primul caz de profesionalism, iar mai târziu un scandal care a dus la sancționarea lor pentru abateri grave dela legea amatorismului.

Excluderea

Neavând încotro, Hanse, însă, le-a satisfăcut cererea și „cei 4” au rămas la Bukarester.

Au rămas, au jucat în finala Cupei Harvester și Bukarester a câștigat-o. Pentru că după aceea, „profesioni-ști” anului 1915” să caute a-și la Col-țea.

De data aceasta, au recurs la mij-locul cel mai sigur de reușită: a doua zi, după finală, au anunțat — cum era uzul atunci — la F.B.A. („Foot-ball-Asociație”) care făcea parte din FSSR, federația societăților sportive române) că au optat pentru clubul Colțea.

Tras pe sfioră, clubul Bukarester a procedat în consecință: ne vroind a-i pierde și pentru a-le pedepsi pur-tarea, i-a denunțat ca profesioniști. Cazul a produs mare valvă atunci. Era un fapt senzațional și de mare gravitate.

Iar sentința n'a fost mai puțin sen-zațională: FSSR, în baza declarațiilor conducătorilor clubului Bukarester, i-a calificat drept „jucători de meserie” și i-a exclus ca atare. Pentru pro-fesionism, spunem astăzi.

Reabilitarea

Lucrurile însă, nu s'au oprit aici.

Dorința de a juca la Colțea era prea puternică și, mai ales, procedul ce-lor dela Bukarester stărnise o reacți-une prea violentă pentru a accepta situația.

Și printr-o plângere la FSSR, au cerut revizuire, ceea ce li s'a aprobat. Au fost citați cei 4 jucători, conduc-torii și jucătorii clubului Bukarester.

S'a instituit o anchetă făcută de Ioan Pavel, doctorul de mai târziu și pen-trucă Bukarester nu putea dovedi a-firmațiile (pe vremea aceea cine se gândea la chitanțe, ca azi?...), a anu-lat decizia excluderii, a reabilitat pe Oancea, Niculescu, Ilie Tudor și Gall și i-a transferat la Colțea.

Și așa s'a încheiat un capitol unic în istoria începuturilor fotbalului ro-mănesc, primul caz de profesionalism, în 1915 Februarie 8.

Citiți în numărul viitor al Gazetei Sportivului un interesant reportaj de G. Șoimu și M. Flamaropol!

Foot-ballisti, învățați să patinați!

